

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **A. O.**

oskarżonego z art. 302 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 stycznia 2021 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 25 sierpnia 2020 r., sygn. akt IV Ka (...),

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 30 lipca 2019 r., sygn. akt II K (...),

i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę;

2. obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 30 lipca 2019 r., sygn. akt II K (...), uniewinnił A.O. od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 302 § 1 k.k., polegającego na tym, że w okresie od dnia 19 sierpnia 2014 r. do 30 października 2014 r. w W., prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą Agencja Reklamowa (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, znajdując się w stanie grożącej mu upadłości, nie mogąc zaspokoić wszystkich wierzycieli, w dniach 19 i 28 sierpnia 2014r., 16 i 29 września 2014r., 15 i 30 października 2014 r., spłacił w całości gotówką wierzytelności spółki M. sp. z o.o. z siedzibą w M. w

łącznej kwocie 369.000,00 złote, czym działał na szkodę pozostałych wierzycieli, tj. Naczelnika Urzędu Skarbowego w W., Gminy (...), (...) Urzędu Wojewódzkiego, P. S.A., (...) Bank S.A. w W., Banku (...) S.A. w W., Zakładu Gospodarki Komunalnej w W., Banku X. w Warszawie S.A.

Od tego wyroku apelację na niekorzyść oskarżonego wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, który podnosząc zarzut obrazy prawa materialnego – art. 302 § 1 k.k. – wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2020 r., sygn. akt IV Ka (...), uchylił wyrok Sądu Rejonowego w W. i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Skargę na wyrok Sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonego, który podniósł zarzut mającego wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenia art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. i wniósł o uchylenie tego wyroku.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, zgodnie z art. 437 § 2 zd. II k.p.k., uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Z powiązania treści tego przepisu z art. 539a § 3 k.p.k., w którym wskazano podstawy skargi, jednoznacznie wynika, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem pierwszej lub drugiej instancji zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego lub też konieczne jest przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2019 r., III KS*

34/18, Prok.i Pr.-wkł. 2019/7-8/27; zob. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17, OSNKW 2018/3/23).

Mając na uwadze wynikający z art. 539a § 3 k.p.k. zakres kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu w przedmiocie skargi na wyrok sądu odwoławczego należy zauważyć, że argumentacja obrońcy oskarżonego sprowadza się jedynie do kwestionowania merytorycznego stanowiska Sądu odwoła 1) awczego, który stwierdził błąd subsumcyjny po stronie Sądu *meriti*. Wbrew opisowi zarzutu zawartego w *petitum* skargi twierdzenia skarżącego nie stanowią nawet próby wykazania obrazy przez Sąd odwoławczy art. 437 § 2 k.p.k. lub art. 454 k.p.k., co sprawia, że brak jest podstaw do czynienia szerszych rozważań. Z uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego wynika przy tym wprost, że „poczynione przez Sąd *meriti* ustalenia faktyczne wskazują na realizację przez oskarżonego znamion występkę z art. 302 § 1 k.k. Stwierdzając powyższe Sąd odwoławczy, mając na uwadze normę art. 454 § 1 k.p.k., zmuszony był wydać orzeczenie kasatoryjne”. Z tych też względów brak jest jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia wniesionej skargi.

Jedynie na marginesie należy podnieść, że Sąd Najwyższy wyraża w swoim orzecznictwie pogląd, iż podmiotem czynu z art. 302 § 1 k.k. może być nie tylko dłużnik, któremu grozi niewypłacalność, ale i ten, który stał się już niewypłacalny (zob. wyrok z dnia 19 listopada 2020 r., IV KK 333/19).

Z tych względów, nie stwierdzając okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, obciążając oskarżonego kosztami sądowymi postępowania skargowego na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.